

ønsker kun, at de ville staa fast ligeoverfor Regjeringens vestindiske Ledelse. Jeg er i Meget med Hensyn til, hvad der bør ske, enig i, hvad der er udtalt paa mange Steder, men derom taler jeg nu ikke; jeg taler ikke om Realiteten, men om den politiske Tanke. Jeg siger da: Jeg frygter for, at det vil gaa det ærede Parti overfor de Herrers vestindiske Politikk, som det gif dem ligeoverfor deres hjemlige. Jeg har været med til at stille mig ligeoverfor den Sag, som jeg har gjort, efter en saglig, saavidt mulig gennemgaaende Behandling af de foreliggende Afkr — jeg har ønsket flere, og det er ikke min Skyld, at jeg ikke har dem — men efter disse er jeg med mine Kolleger i det andet Mindretal kommen til det af mig ansøgte Resultat. Nu er det vel sandt, at der kan være Tilfælde i det konstitutionelle Liv, hvor man kan komme til at gaa ud over, hvad man rent saglig kan forsvare, af andre Hensyn. Naar en Regjering f. Ex. siger: „Jaa vi ikke dette, gaa vi“, og man nødig vil have, at Regjeringen skal gaa af andre Interesser — naar en Regjering siger: „Jaa vi ikke det, da anse vi vor Stilling for at være saaledes svækket ligeoverfor Europa og andre Interesser, at vi ikke kunne holde Stillingen“, da kan dette føre til, at man viser sig imødekommende, selv om det erkjendes, at den nøgterne, tørre Behandling af Sagen og de dermed sammenhængende Momenter maatte bringe os til at sige Nei. Det gaar saaledes meget hyppig under konstitutionelle Forhold, det er meget ofte Tilfældet. Men Ingen kan forlange, at dette Moment skal tages med i Beregningen for vort Bedkommende. Ingen kan forlange, at vi af Hensyn til den nuværende Regjering skulle gaa ud over, hvad vi efter en saglig Bedømmelse af det hele Forhold mene at kunne gaa til Berntsen: Hvorfor ikke? Det ærede Medlem fra Bogense spørger: Hvorfor ikke? Jeg forstaar meget vel, at det ærede Medlem ikke er fremmed for den Tankegang; thi han kunde jo ifjor gaa med til at bevilge 71 Millioner Kr., og jeg kan ikke negte, at han da ogsaa budde have kunnet fortsætte paa denne Forhandlingens Vej med en Del i alt Fald af det, hvorom der her er Tale, der var da Konsekvensen i den Politikk. Jeg forstod det meget godt, men jeg siger, at, skjøndt jeg erkjender, at de Forpligtelser, man har parlamentarisk, ere meget forskellige, hvor man staar i et sluttet Flertal, og naar man er bestemt sat i et afgjort Mindretal, saa følger dog ikke deraf og kan ikke følge deraf, at vi skulde se bort fra den Tølelse, hvormed vort Folk modtog den 12te April 1877, og som efter min Formening, imedens den ikke faar Opreisning ved nogen Bevægelse her i Salen, nok efterhaanden skal skaffe sig Opreisning gennem Valgene. Denne Tølelse maa vi dele samtidigt med, at vi erkjende, at vor Forpligtelse er indskrænket til det, man kan fordrø af et parlamentarisk Mindretal.

Bille: Ja, ved den sidste Bemærkning af den ærede Ordfører for Mindretallet er jo nu ogsaa denne Sag bragt ind paa det politiske Omraade, hvor det ærede Medlem saa gjerne bevæger sig, og det er vist ikke ganske unaturligt, at netop denne politiske Betragtning blev Slutstenen i det ærede Medlems Foredrag, ligesom den har været det i den fra hans Mindretal udgaaende Betænkning (Berg: Det andet eller det første Mindretal?). Det er det andet, jeg taler om; det første Mindretal har med en høj Grad af diplomatisk Forsigtighed udtrykt sig saaledes, at man ikke ret veed, om det er Styrelsen af Landet i Almindelighed eller det er Styrelsen af Vestindien eller begge Dele, paa hvilket det tilsidt støtter sin Bægring ved at give nogen Bevilling, medens det andet Mindretal, for hvilket det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) er Ordfører, meget mere aabent og usorbeholdent har udtalt sig om dette Spørgsmaal. Om dette nu i og for sig selv tillige er et sikkert Varsel om en større Karakterfasthed, naar det kommer til Stykket, vil det blive Fremtiden forbeholdt at vise. Jeg tør jo ikke sige, hvorledes det stiller sig med de ærede to Mindretal, om de have begyndt med at tage den Beslutning, Intet at ville bevilge til Vestindien, og derefter have søgt efter Grunde til at motivere denne Beslutning, eller om de have begyndt med at undersøge Grunderne for derpaa at komme til deres Resultat. Der har været forskellige Indicier, og det saa tidlig som ved første Behandling, der kunde tyde paa, at begge de ærede Grupper i Forveien havde taget deres Position, og at det kun er kommet dem an paa at finde nogenlunde plausible Grunde til at forsvare den med. Men under alle Omstændigheder, saaledes som Sagen hidtil har stillet sig under Debatten her i Salen, tror jeg ikke, at der er Grund for det Mindretal, hvortil jeg hører, til for Dieblittet at gaa nærmere ind paa Diskussionen. Denne Diskussion har jo nemlig med Undtagelse af denne lille politiske Excursion alene bevæget sig paa Grundlag af det Spørgsmaal, om Fællessukkerlojeriet er forfarligt anlagt og kontrolleret, om Bestyrelsesformerne i Vestindien ere mere eller mindre fyldestgjørende, og om Finantsministeren og hans Embedsmand have et større eller et mindre Ansvar; men med Hensyn til disse Punkter har det Mindretal, hvorfors jeg fører Ordet, i sin Betænkning udtalt, at, skjøndt vi ingenlunde agte disse Spørgsmaal i og for sig ringe, tro vi ikke, at der kan være nogen Opfordring til at knytte Undersøgelse af, om der i dette Dieblitt skal gjøres Noget for Vestindien, og hvorledes det skal gjøres, til nogen indgaaende Kritik af disse Ting, idet det nemlig forekommer os, at den første Pligt i dette Dieblitt er at træde til med kraftig og hurtig Hjælp, og at man aldeles vilde modvirke det hele Niemed, dersom man nu vilde begynde enten en Kritik af Fællessukker-